

מסורת הש"ס

(א) עירובין ל: חגיגה סה.
גיטין ח: ג (ז' עירובין סג:
ו' ע"ג) [מקפידה להחליט
פ"ח, ד] [לעיל דג,]
(ה) גירסת א"מ, ו ש"ך
לע"פ,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הנכנס וכו'
והא מתניתא רבי יוסי:
(ב) ד"ה והתניא וכו' שמייה
אלה דהיינו דקתני בספיקא:
(ג) ד"ה אלה בניירות
מועטת סתם בניירות או
בזמן שקבל וכו' ומתני
שאיין ימים הללו עולין:
(ד) תוספות ד"ה למא
וכו' אי משום גושא לא
דכ"ע משום גושא וכו'
יוסי בר' יהודה מטהר
דקבר דכיון כלי' ומצית
משום גושא נמחק:
(ה) ד"ה ה"ג וכו' וכו'
מטהר סבר אף כי נמי
וכי' הנכנס לארץ העמים
וכי' טעמא דמשום וכו'
תיבה ומגדל סבר גזרו
אפי' כלי' והד"ה פס ד"ה
והתניא וכו' היט למאי
דכ"ע וכו' כהא זרזא כלל
להני שנינו וכו' וכו'
מונחת טהורה כלי' ותיבת
כו נמחק: (ו) בא"ד רבי
יוסי בר' היא אכל:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] רש"י ד"ה הנכנס וכו'
דהיינו מורן וקרוי מש"ט
כלי': [ב] ד"ה והתניא
דמסייעא ליה. תיבת ליה
נמחק: [ג] תר"ה ה"ג וכו'
משום כספיה. תיבת
משום וכו' דהספיה נמחק
וכי' שום כלי' א"מ
ויש"ס כפירוש: [ד] ד"ה
והתניא כי שמייה כהא
ליכנס תא"מ וכו' לתי
שמייה כלי'. א"מ:
[ה] ד"ה ומתחיל וכו'
למקום שהספיק בתחילת
ג' תיבות אלו למקום
שהספיק בתחילת נמחק
וכי' מה שהספיק דרעמו.
א"מ: [ו] ד"ה חילתא וכו'
אין עולין. כהן הס"ד
ואח"כ מה"י הוא מומי
לה וכו': [ז] בא"ד חס"ד
מזירות מועטת דרך תפס
וכי' כנחמית. תיבת
כנחמית נמחק וכו'
שהתחילת:

הגהות התוספות

1. צ"ל ויזן. 2. צ"ל ויפ'
ר"מ. 3. צ"ל שם, ור"ל
הספיה קדמא ע"ש
האיסקריא. 4. צ"ל דמשום.
5. דג"ל מחון לקרון
ולספיה. 6. צ"ל סבר דגורו.
7. צ"ל כהא. 8. סיבת כו
נמחק. 9. צ"ל נמחק.
10. צ"ל כנחמית. 11. צ"ל
וספיה. 12. צ"ל דרכ.
13. צ"ל כנחמית. 14. צ"ל
בזמן דמר חמישים ותיב.
15. צ"ל ספיו.

מוסף רש"י

הנכנס לארץ העמים.
אין העמים טמאה כהא.
בשיירה. מרכבת שש
עגלה עשרה קפאק
(ועובין ל: ושמייה אזהר
בא"ר גיטין ח: ומגדל
משע"ר והתניא ל:)

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נה.

עין משפט
נר מצוה

סא א ב מיי פ"א מהל'
טומאת מת הלכה ה:

נוסחת הריב"ן

[א] אור: [ב] ספרי: [ג] המת
טמאה: [ד] משט צלעו:
ומשום: [ה] ממא רבי כהא:
[ו] (והתניא וכו' ורז"ו) למא
כ"י: [ז] והא דתני לעיל:
[ח] מסקנא לא כר ומשוי לה
כלי דלעיל קפדן כר' ודקתני
ספיקא א"מ: [ט] מועטת שקבל
עליו ל' יום דמשמע
כשע"ס כר' שאין ימים הללו
עולין כר' אהרן ואמר שיהו
עולין: [י] משמייה שם כר':
גידול שיער למזרות טהרה
לכאור: [י"א] כתיב נתגלח:

לעזי רש"י

מש"ט. תורן.

פ"ה הרא"ש

לא דכ"ע משום גושא
ורבי דמטמא סבר דאחלה
זרז. פי' המטלטל ע"י
אדם או בהמה הנושאים
אותו לאו שמייה אהל לחורן
בפני הטומאה וכו' סבר
שמייה אהל ועדיף מטלית
המנפפת וספיה שטה
ע"פ המים דמתן במסכת
אהלות שאין חוצצין בפני
הטומאה ולא כמביאין
דמשום דרגלי האדם או
הבהמה הנושאים אותם
נוגעים בארץ עדיף טפי:
והתניא בביחיותא. ר"י בר
יהודה א"י תיבה שהיא
יהודה כלים חזקה על
פני המת וזרקה דכיון
דזרקה באחלה הוה כטלית
המנפפת ולא שמייה אהל
ואם הייתה מונחת טהורה
פ"י מונחת ע"ג בהמה
או אדם הנושאים אותה
דאחלה זרז שמייה אהל:
ה"ג ורביע' אימא דכ"ע
משום אורא והלכי מטמא
[רבי] ר"י בר יהודה
סבר דבעומד על הגשר
א"מ וכל הנכנס אל בקרון
בספיה הוא דגורו על
אוריא אבל בשידה תיבה
ומגדל לא: וכו': וכו':
בביחיותא ומייתי סייעתא
דאכסא מאן דמטמא בקרון
בשידה וטהרה בשידה
תיבה ומגדל משום מילתא
דלא שכיחא הוא: ואבצי"א
דכ"ע משום גושא. פי'
הא דמפיקה הא אהא בין
שידה תיבה ומגדל לקרון
וספיה לאו כדקאמרת
דכ"ע משום אוריא הוא
בשידה בשידה תיבה
ומגדל משום דמילתא דלא
שכיחא לא גזרו רבנן.
אלא כ"ע משום גושא
והא דמטמא ר"י בר יהודה
בשידה תיבה [ומגדל]
אחלה כדתרצי' לפלוגתייהו
לעיל וקורן או ספיה
דמטמא משום דגורו שמה
יוציא ראשו ורובו לחורן
ויחלה על הגוש אבל
בשידה תיבה ומגדל אין
נקל כ"כ לפתוח הדלת
להוציא ראשו. והתניא
בביחיותא הנכנס וכו' טהור
עד שיצא ראשו ורובו
לשם אכלמא הא דמטמא
בקרן או בספיה משום
דגורוין שמה יוציא ראשו
ורובו: אמר רב חסדא לא
שנו הא דרבי גמרי ורבי
ספוריא עולין לו לימי
בפירותא אלא בנייר מועטת.
שנור ל' יום וצטערע משום

אימא כתנאי. אי משום אוריא אי משום גושא: (א) ור' יוסי בר'
יהודה מטהר. דסבר משום גושא דכיון שהוא צדיקה ואהל
זרז שמייה אהל טהור: **והתניא.** בת"כ זרז מיהא מלאה כלים
על פני המת טמאה דהוי אהל זרז ולא שמייה אהל: ואם היתה
מונחת. שעומדת במקום אחד טהורה

כיון דלמיה זזה ממקומה השתא הוי
אהל צדיק אכלמא דאהל זרז לא שמייה
אהל לר' יוסי בר' א"מ פליגי
באוריא וגושא לא קשיא ליה מידי
מהן דרייתא דליכא לאוקמא
לפלוגתייהו צדיקה מיהא המונחת
ואפ"ה א"ר מטמא משום אוריא אכל
השתא דפליגי בזהל זרז לא מתוקמא
פלוגתייהו במונחת דא"כ רבי לא הוה
מטמא דאהל מעליא הוא ומשני דכ"ע
משום אוריא ואהל זרז לא שמייה אהל
לר' יוסי בר' יהודה ואפ"ה משום דלא
שכיחא ליכנס דמיהא מיהא ומגדל לא
גזרו לר' יוסי והתניא בביחיותא וכו'
פירוש אחר לא דכ"ע משום גושא
מר סבר אהל זרז שנקנס צדיקה
שצדמה או אדם מוליכין אותו שמייה
אהל לחורן ולהפסיק וכו' דעדיף מטלית
המנפפת דמתן במס' אהלות (פ"ה
מ"ה) דאין חוצצין בפני הטומאה ואין
מציאין והיינו טעמא דהכל עדיף משום
דרגלי האדם או הצדמה הנושאים
השידה והתיבה נוגעים צדק אכל
הטלית מנפפת צדיק ומר סבר אהל
זרז לא שמייה אהל והיינו דלמח
והתניא בביחיותא וכן בפירוש ר"ח: ר' יוסי
בר' יהודה אומר תיבה שהיא
מלאה כלים חזקה על פני המת

טמאה. דדמיא לטלית המנפפת דאחלה כולה באוריא: ואם היתה מונחת.
על גבי צדמה או אדם הנושאים אותה טהורה דאהל זרז כה"ג דרגלי
הנושאים נוגעים צדק שמייה אהל לחורן בפני הטומאה:
ה"ג **וא"י** צעית אימא דכ"ע משום אוריא גזרו וטעמא דר' יוסי
בר' יהודה דמטהר (א) אף כי נמי גזרו על אוריא היינו
בעומד על הגשר של ארץ העמים או נכנס בקרון ובספיה דשכיח
להלך אכל צדיקה תיבה ומגדל לא שכיח אלא גזרו ורבי אע"ג
דלא שכיח גזרו: והתניא. בביחיותא הנכנס צדק העמים צדיקה תיבה
ומגדל טהור בקרון ובספיה ובספיה גורא"ל כל' [א] משום הספיה
וכדאמר בעלמא (תענית דף כא.) אילפא תלא נפשיה באסקריא דמכותא
אלמא אף לר' יוסי בר' יהודה דמטהר צדיקה תיבה ומגדל מודה בקרון
ובספיה דטמא משום אוריא גזרו: ואפ"ה הכא שמה יוציא ראשו ורובו
לשם ולכ"ע משום גושא גזרו ושידה תיבה ומגדל דמטהר ר' יוסי
בר' יהודה דסבר אהל זרז שמייה אהל ולא גזר שמה יוציא ראשו
ורובו לחורן דאין פתח שיהא תיבה ומגדל נוחה ליכנס ולהוציא ואין נקל
כל כך להוציא ראשו לחורן בקרון ובספיה מטמא משום דגורו שמה
יוציא ראשו ורובו לחורן בקרון ובספיה: ויהא על הגושא כי נקל להוציא
ראשו ורובו מספיה וקרון ורבי דמטמא אפי' צדיקה תיבה ומגדל גזר'
אפי' צדק דלמא יוציא ראשו ורובו לחורן: **והתניא בביחיותא**
הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל טהור עד שיצא ראשו
ורובו. מכלל דבקרון ובספיה טמא אע"פ שלא הוציא ראשו ורובו

מאי לאו דרבי סבר משום אוריא. גזרו עליה ואילו הכא כיון דנכנס
לאוריא ארץ העמים: ור' יוסי בר' יהודה סבר משום גושא. ולא
משום אוריא וכיון דקרקעית שיהא תיבה ומגדל מפסיק בינו לבין
הגושא הוי טהור: לא דכיון עולמא

ומשום גושא. אכל הכא כהא קמיפלגי
דרבי דמטמא קסבר אהל זרז לאו
שמייה אהל ולא הוי הפסק וכמאן
דמהלך ממש על גבי קרקע דמי ור'
יוסי בר' יהודה סבר דשמייה אהל:
והתניא ר' יוסי בר' יהודה אמר
תיבה מלאה כלים חזקה על גבי
המת גזאכל טמאה. וכל הכלים
שצדמה. אכלמא קסבר דאהל זרז
לאו שמייה אהל ולא הוי מפסיק כלל:
ואם היסא מונחת טהורה. דכיון
דמונחת היסא לא כאהל צדיק ומונחת
בפני הטומאה ולא הוי כאהל זרז:
אלא דכיון עולמא משום אוריא.
והיינו טעמא דמטהר ר' יוסי בר'
יהודה משום דקסבר כי נכנס לארץ
העמים צדיקה תיבה ומגדל מילתא
דלא שכיחא הוא ומילתא דלא שכיחא
לא גזרו ביה רבנן: **והתניא.** דמסייעא
ליה: **הנכנס כו' בקרון ובספיה**
ובאיסקריא. כלומר כספיה גדולה
שיש בה איסקריא וקרי לה הכי על
שם איסקריא שבה דהיינו מורן וקרוי
א [ז] מש"ט צלעו. משום דמילתא
דשכיחא גזרו בה רבנן והא (א) ממני'
ר' יוסי בר' יהודה היא: **ואיניעית**
אימא. דכ"ע משום גושא ולכ"ע
נמי אהל זרז שמייה אהל והא דקא
מטמא (א) הכא משום דקסבר גזירה שמה יוציא ראשו ורובו חורן משידה
תיבה ומגדל ור' יוסי לא גזר: **והתניא.** דמסייעא [ב] ליה דר' יוסי
אינו מטמא עד שיצא ראשו ורובו. וזהו דתני ר' יוסי בר' יהודה לעיל
זרז מיהא מלאה כלים על פני המת טמאה לאו משום דקסבר אהל
זרז לאו שמייה אהל אלא כיון דזרקה קא [ז] מפסיק לה מותרת אהל
ומשוי לה תורת כלי ועלולם קסבר אהל זרז שמייה אהל (א) דקתני
בספיקא ואם היתה מונחת טהורה אע"ג דאורחיה מוטלטל לה: **אמר**
רב חסדא לא שנו. דימי חלוטין אין עולין לו מן המנין: **אלא נזירות**
מועטת. (א) בזמן שקבל עליו מזירות שלשים יום [ולנטרען] כשעשה
מהן עשרה ימים ונחלש שאין הללו ימים עולין לו מן המנין שאם אהא
אומר עולין לו לא ישתמירו שם ל' יום גידול שיער לאחר תגלחיות של
כרעת: **אלב בניירות מרובה.** שקיבל עליו מאה יום וננטרע בחורן ימי
מזירות עד שלא עברו ל' יום ומתגלה בשמי תגלחיות של כרעת
הואיל ועדיין [נ]שתמירו שם ל' יום כדי גידול שיער אף ימי חלוטין
עולין לו מן המנין ואינו צריך לשמור אלא ל' יום כדי גידול שיער טהרה
למזירות לאחר תגלחיות של כרעת: **מפני רב שציא.** מי מציא דייקת
לנמתי' דבניירות מועטת קאי והא קתני מתחיל ומונה מיד ואינו סותר
את הקודמין ובאין מזירות קאי אילמא בניירות מועטת של שלשים יום
ומי מציא אחרת דלמא סותר את הקודמין: **והא צעי גידול שיער.** לאחר
כומתחתו מן הכרעת וליכא דאין גידול שיער פחות משלשים יום:

אלא
דנקל הוא להוציא בקרון ובספיה והוא דמיימי צפ' בכל מערבין (עירובין ל:.) ובזמן' חגיגה (דף כה.) מנהיגא דרייתא דהנכנס לארץ העמים
צדיקה תיבה ומגדל דפליגי ר' יוסי בר' יהודה צדקה זרז אף שמייה אהל אי לא היינו במאי' דכ"ע למימר צדיקה תיבה ומגדל אהל זרז
אלא [ד] שמייה אהל ויהא ר' יוסי בר' יהודה אכל צדיקה תיבה ומגדל אהל זרז אף שמייה אהל (א) אכל רבי מטמא דאהל זרז לא שמייה אהל: **והתניא** **במיתחיל** **ומונה מיד.** כשנכנס מונה [ח] [למקום]
שהספיק בתחילת כרעתו דימי כרעתו לא עלו לו מן המנין: **אמר רב חסדא לא שנו.** דימי ספור וימי גמרו אין עולין לו למנין
מזירות אלא בניירות מועטת של ל' יום וננטרע דנתיים ולאחר שנתרפא וגילח לטוף ימי גמרו וכשגילח¹⁰ שנית אחר ימי ספור או ודאי
אינו יכול לגלח לטוף ל' מתחילת ימי מזירות ויהיו ימי כרעתו ממנין שהרי אין גידול שיער פחות מל' יום וצריך למנות ל' יום למזירות
משנתרפא ומספרי: **אמר** **בבניירות מרובה.** שגזר כל כך ימים שאחר ימי כרעתו איכא ל' יום אחר שגילח תגלח שנית לכרעתו
דשפיר איכא כדי גידול שיער מסלק נמי סלקי ליה: **מיתחיל** **רב שציא מתחיל** **ומונה מיד ואינו מבטל הקודמים.** אומר ר"י דהיינו
מתני' בודאי (א) [אך] כי החליף הלשון: **אילמא** **בבניירות מועטת** **הא בעי גידול שיער.** ומאי קאמר אינו מבטל הקודמים והלא
על כרחיה אומר קודמין: ¹¹ אלא לאו בניירות מרובה וקמי' מתחיל ומונה מיד. דשמעין מתחיל ומונה לאחר ימי ספור אכלמא ימי ספור וכו'
עולין: [א] הוא מותר לה והוא מפרק לה בניירות מהן חמשים יום איירי מתני' והיינו מזירות מועטת כרע' קסדא וי"ק לא שנו אלא מזירות
מועטת כלומר (א) שאין לו לעשות רק ימי מזירות מועטת [א] כנחמית¹² ימי כרעתו כגון דימי¹³ עשרים מזירות ואיחיליד ביה כרעת
דמגלל כרעתו והדר ימי שלשים ימים דמזיר: דהא אית ליה גידול שיער. כלומר ובכ"ג דין הוא שלא יעלו ימי כרעתו כל עיקר ודין הוא שלא
יבטל הקודמין שאם ימי גמרו וימי חלוטין¹⁴ יעלו למזירות שצדמה ימים או ארבע (א) עשר ימים כפי מה שיעלו צריך הוא להוסיף על
הגדר כדי שיהא שם גידול שיער וכדי האי גוונא איירי מתמנין ומזירות בת חמשים לאו דווקא דהוא הדין למזירות בת ארבעים

כל כשיתרפא מצרעתו צריך לגלח לצרעתו ואחר אותה תגלחת צריך לנהוג נזירות עד שיהא שעריו ראוי לתגלחת דאין גידול שיער פחות מל' יום אבל בנייר מרובה שאחר ימי כרעתו נשאר עדיין ל' יום נמזיר דאיכא גידול
שיער מיסלק נמי סלקי ליה: מתיב רב שציא מתחיל ומונה מיד ואינו מבטל את הקודמים היינו מתני' אלא שהביאנו בהפך ואי בניירות מועטת של ל' יום היכי קאמר דאינו סותר את הקודמים אלא בעי גידול